Ч. 5. Неділя 21 (8) січня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Ґаусмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справа державної позички. — Віцепрезидент палати про ситуацию. — Реченець скликаня делеґаций. — Італіяньско-турецка війна. — Ворохобня в Хіні.

Вчера покінчено у Відни переговори в справі державної позички. Вислідом є виданє за 200 міліонів корон 4% австрийскої ренти коронової по курсі 90 і за 130 міліонів скарбових бонів по курсі 97 К 50 с.

Reichspost доносить, що віцепрезидент палати послів Юкель заявив одному із кореспондентів, що парляментарне положенє представляє ся тепер дуже некористно. Доси ще не удало ся установити реченця скликаня палати послів, а крім того стан ческо-німецких переговорів зовсім не запоручує успішнійшого положеня в парляменті.

В будапештеньских політичних кругах кажуть, що реченець скликаня делеґаций доси ще не установлений. Після дотеперішних плянів мають делеґациї зібрати ся в такім реченци, аби могли покінчити свої наради до великодних сьвят. Позаяк великий тиждень починає ся 1 цьвітня, а полагодженє делеґацийних праць потребує 4 тиждні, то делеґациї мусять зібрати ся з початком марта. Також і на Угорщині предкладають той сам реченець. Але не виключена можливість, що делеґациї будуть скликані вчаснійше, а то в половині лютого.

Новостию дня є змаганя російского міністра заграничних справ Сазонова погодити Туреччину і Італію. То змаганє не принесе однако бажаного успіху, бо Турки за ніяку ціну не хотять згодити ся на признанє Триполісу і Киринайки італіяньскою власностию, а знов Італіянці кладуть то признанє як конечне условє. Італія не уступить від своїх условий не лиш з державних взглядів; не менше мусять італіяньскі державники числити ся з настроєм населеня. А той настрій знаменито характеризують ось такі факти, нотовані часописями: У Фльоренциї уладжено онегди вечером демонстрацию особлившого рода, іменно зривано таблиці з дотеперішними назвами улиць а поміщувано нові таблиці з написями: Бенґазі, Аінзара і инших місцевостий з Триполітанії. Рівночасно вислано до посадника міста петицию з просьбою о удержанє тих нових назв улиць. Або знов: Італіяньска праса розписує ся тепер в квестиї караня Арабів-здрадників. Розстрілювати, вішати чи ґільотинувати? Справа важна, бо після вірувань магометанців чоловік убитий на війні іде до раю. Завдяки тій вірі Араби сьміло наставляють свою грудь. Щоби остудити запал Арабів до смерти, рішили ся Італіянці скористати з російскої системи, т. є. шибениці. Тисячі Арабів повисло на стричку і дійстно число зрадників зменшилось, але лише на око. Бо небавком викпили Араби немилосерно Італіянців, завівши їх на бездорожа і привівши до величезних втрат. Видно, не лякають ся Араби і шибениці, бо для повішевих ворота раю Магомета стоять також отвором. Коли тіло не є ушкоджене, коли частинки тіла не хибує, нема причини до страху.

Отже Італіянці оглянули ся за новим средством, успішнійшим до караня „зрадників“. Сей спосіб найшли у Французів. Французи послугували ся в Тунісі ґільотиною і то дало незвичайний вислід. Свояки стятих по екзекуциї бігли на кладовище, розкопували могили і пришивали відтяті голови до тулowища. А коли своякам не удало ся сего довершити, наступала страшна розпука. О скілько вдало ся пришити голови, рай не був для погибшого від ґільотини замкнений. Отже італіяньска праса зажадала тепер від правительства, щоби зробило ужиток з ґільотини.

З Пекіну доносять до Льондона: Онегди вечером кружила тут поголоска, що в цісарскій палаті хотіли отруїти цісареву вдовицю, яка однак ще в час дізнала ся про плянований замах і не приймає ніякої поживи, лише з рук відданої собі службы. Кільканайцятьох людий з палатної службы увязнено.

Дальше доносять до льондоньских дневників, що др. Сунятсен вислав до престола

---

5)

ЗАПИСНИК БОЖЕВІЛЬНОГО.

(Оповіданє В. Кабеля).

(Дальше).

Коли в пів години опісля міский послугач приніс куфри гостя, зачав той зараз розпаковувати ся. Доктор Менк мав вже по своїм батькови таку вдачу, що держав ся педантично порядку, та й нині зачав мало що не так як стара панна складати свою одіж і своє біле до шаф. Коли відтак вже впорядкував ся в своїй малій комнатці, вийшов знову на веранду і поклав на стіл перед Гільґнера мало що не з якоюсь торжественностию грубу книжку, котрої сірі споловілі окладинки і повитирані зраджували вже поважний вік.

— Я привіз тобі, Фридриху, щось дуже незвичайного — відозвав ся він до свого шваґра. — З тебе пристрастний збирач всіляких рідкостий, а отсся книга то нічо иншого, як лиш — записник божевільного.

Інжинір видивив ся на свого шваґра, мов би тому не вірив.

— Сей записник попав ся дивним способом в мої руки. Я мав між недужими в нашім заведеню на моїм відділі якогось Фрідриха Майнерта, котрий впрочім був зовсім спокійний, лиш на тій одній точці збожеволів, або як то кажуть, сфіксував, що він колись десь в Африці основав цісарства, а Прусаки лиш в політичного взгляду не хотять пустити єго на волю. Отже по тім попереднику підприємчивого Француза, Жака Лебоді [1]) одідичив я ту книгу, одідичив єї після всякого права! На послідній стороні знайдеш провкт завіщаня, що мене робить універсальним спадкоємцем того дазнійшого артистичного столяря, а під тим завіщанєм підписав ся: „Фридрих I., цісар Африки“. Тота, що правда, трохи фантастична грамота ледви чи мала би перед судом яке значінє, але що свояків помершого перед місяцем не можна відшукати, а фіскус не має ніякого інтересу і не робить собі ніякої претенсиї до сеї Майнертової спадщини — для більшої певности я навіть звідував ся у президента правительства — то наш директор віддав мені сю спадщину, котру мені колишній наш пацієнт, як сам каже в завіщаню, полишив „зі щирої прихильности“. Отже отсим передаю тобі як найторжественнійше всі мої права.

Гільґенер взяв книгу до рук, оглянув єї зі всіх боків і зачав поволи перевертати картку за карткою. — Але тут на першій картці виджу зовсім инший заголовок — сказав він сумнівно. — Тут, мимо того, що чорнило вже дуже поблідло, можна ще добре розпізнати: „Приходи і видатки“ — а під тим підпис „Йосиф Майнерт“ і число „1813“.

Коли будеш мати колись трохи вільного часу і приглянеш ся трохи докладнійше змістови тої книги, то ще не одно инше впаде тобі в очи, що зовсім не таке цікаве, як би то здавало ся. Ся книга була спершу, як то видко із всіляких записок, контовою книгою того Йосифа Майнерта, що підписаний на заголовнім листі а котрий в Ґданьску був собі звичайним голярем, аж опісля в 1817 році вандрував до Туреччини та полишив єї свому братови, якомусь учителеви, що любив, як видко, дуже писати. Той вже уживав єї до менше прозаїчних цілий, бо записував там не лиш всілякі родинні і инші події, але також вліплював в ній старанно і деякі листи свого брата Йосифа, проживаючого в Константинополи, які єму видавали ся особливо важними. Відтак переходила тота книга в спадщині через два поколіня тої родини, аж перейшла на послідного Майнерта, якраз мого пацієнта, котрий зробив з неї справдешний дневник і через цілих десять літ свого побуту в нашім за-

[1]) Перед кількома роками виступав в Парижи якийсь великий босач, міліонер, чи навіть міліярдер Жак Лебоді (Lebaudy), котрий удавав, що єсть цісарем Сагари і яко такий дав ся пізнати цілому сьвітови іменувавши очевидного якогось проворного чоловічка своїм першим міністром для цісарства Сагари, котрий знов в імени свого цісаря і пана розписував всілякі послания до народів держав в Европі. Здає ся, що то була хитро обдумана штука, щоби натягнути трохи придуркуватого міліонера.

телеграму, в якій заявляє, що бажає зречи ся президентури в хосен Юаншікая, який також в рядах ворохобників має богато приклонників.

Про замах на Юаншікая, про що ми доносили, пише „Frankf. Ztg.“ в дониси з Пекіну, що є річию непевною, чи виновник замаху на Юаншікая, Хінець, прилично одягнений, є ворохобником, чи може одним з племени Ман джу, невдоволеним з політики Юаншікая. Трех спійманих підчас замаху на Юаншікая повішено. Юаншікай одержав зі всіх сторін желаня, також від посольств.

В Тенґчу коло Чіфу висіло на сушу 300 ворохобників і заняло місто. З провінциї Гонан, особливо з Ченґвау доносять про поважні заворушеня, так само з Тієнтсіну.

Новинки.

Львів, 20 січня 1912.

— **Іменованя і перенесеня.** Є. В. Цїсар іменував старшими радниками будівництва extra sta tum радників будівництва: Волод. Адамчика, Йос. Крітсайзена, Теоф. Дуяновича і Йосифа Реґеца. — П. Намістник іменував в службі гідроґрафічній в Галичині асистента II кл. Альфр. Хмаровского асистентом II кл., а офіциянта канцелярийного Ал. Ровка, асистентом II кл. — Президент гал. дирекції почт і телеграфів іменував ад'юнкта, Ант. Рахлевича, почтмайстром в Кошилівцях і переніс почтмайстром в Кошиківцях і переніс почтмайстрову Марию Ящуровску з Котиловець до Чхова.

— **Нещаслива пригода Архікняг. Марії Тереси**, жени Архікн. Кароля Стефана. З Живця доносять: Архікняг. Мария Тереса, жена Архікн. Стефана випала оногди з санчат, котрими спускала ся з горба і вдарила ся з такою силою в чоло, що передна часть кости чолової розбила ся і настало потрясене мозку легкого степеня, котре по кількох годинах уступило. Доконана вчера операция виказала значне вгнетене костий обох ям носових і склеплення ямок очних, здерте наскірня на носї і рану на долішній губі. При операциї доконаній в наркозї усунено кілька дрібних і більших кусків відломаних костий і вирамповано рану. Операция відбула ся щасливо.

Про сю пригоду доносять: Архікн. Мария Тереса, котра ніколи доси не займала ся шпортом, вибрала ся була в четвер дня 18 с. м о 4 год. по полудни перший раз зі своїм сином Вільгельмом і донькою Елеонорою та капітаном від маринарки Кастнером на гору в місцевости Очкув коло Живця, щоби звідтам спускати ся на санчатах. Наслідки показали ся страшні: долішна губа була розтята, борода потовчена, кілька бічних зубів вибитих а на чолї велика рапа. Завізваний лікар подав залитій кровю першу поміч і зажадав помочи оператора специялїста. Архікн. Кароль Стефан перебував під ту пору у Відни. На телеграфічне завізване прибув вчера рано о 7 год. з оператором проф. Айзельсберґом.

— **Сьвято Богоявленя** у Львові відбуло ся вчера як звичайно дуже торжественно лиш при меншім здвизї народа а причиною того була очевидно незвичайна студінь: в самій середині міста було 18 ст. Реом. ($22^{1}/_{2}$ степ. Цельзия) морозу а на висше положених передмістях було ще більше. Богослужене відправлено ся в Преображеньскій церкві, а відслужив Є. Е ВПр. Митрополит в сослуженю о. Максиміліяна князя Саского, капітули і численного духовеньства. Водосьвяте відбуло ся при криници на ринку від ул. Ґродзіцких. В торжестві крім духовеньства і братств церковних всїх львівских парохій та репрезентантів руских товариств взяли участь: п. Віцепрезидент Намістництва Ґродзіцкий з радн. Двору Зімним, радниками Намістництва Ґубаттою, Свободою, Турек-Невадомским, Бронарским і численними урядниками, о. Проректор др. Ямовский з деканами всїх виділів Універститету, Ректор політехніки Фідлер, президент міста Найман, директор поліциї радн. прав. Райнлендер, репрезентанти властий державних, войскових і автономічних. Відділ войска з музикою давав підчас церемонії відповідні сальви.

— **Намірене самоубийство.** Якась молода, порядно убрана женщина вийшла на поле межи Снопковом а Красучином і там положила ся на сніг, очивидно в тім намірі, щоби там замерзла. Вчера о 7 год. рано знайшли її прохожі лежачу в непритомнім станї і дали знати поготівли ратунковій, котра відвезла її в грізнім станї до шпиталю. Хто она і як називає ся, доси не можна було розвідати ся.

— **Дрібні вісти.** Резервісти австрийскі, перебуваючі в Росиї, одержали паспорти заграничні важні лиш до 1 марта. — Архієпископ Штадлє і всї епископи в Босні і Герцеґовині оголосили едикт, в котрім кажуть, що приймають розпорядженє папи що до сьвят. Вналїдок того Босна і Герцеґовина стратили 10 днів сьвяточних. — Арештованого в Люблинї торговельника Адлера, якого підозрівано о переховуванє скрадених в Ченстохові дорогоцінностий з образу чудотворної Пречистої Діви, випущено на волю. Адлер предложив квіти всїляких фірм, у котрих він то все закупив. — В Горлицях арештовано москвофільского аґітатора, студента Колдру і відставлено до арешту в Яслї. Арештовано також православного батюшку Сандовича і відставлено до Жмигорода, де має відсидїти трохнедїльну кару. — Поготівля ратункова уділила вчера помочи в 150 случаях відмороженя уший і носа. Самих вояків, що робили службу підчас йорданьского сьвята, зголосило ся звиш 80.

— **Огнї.** Ві второк досьвіта вибух з невідомої причини огонь в Перемишли при ул. Огородничій на Засаню, в реальности огородника Купеца. Погоріла хата, стайня і комірки з вуглем. Люди пробуджені вибігали в сорочках на улицю, ратуючи своє житє. Пожежа знищила майже все майно мешканців того дому. На місце пожежі наспіла сторожа пожарна, котра остаточно огонь зльокалїзувала. Шкода єсть значна, але була переважно обезпечена. — З Нового Торгу доносять, що там вибух вчера огонь в ринку, в домі де містить ся аптика. Огонь перекинув ся небавком на сусідний будинок, в котрім знаходить ся склад набоїв войскових. Коли набої зачали вибухати, треба було акцию ратункову перервати.

— **Відгомін кровавої борби з розбишаком.** В четвер по полудни відбув ся похорон нещасливої жертви кровавої борби з розбишаком бл. п. Куранта. В похороні взяли участь Є. Ексц. п. Намістник др. Бобржиньский, віцепрезидент Намістництва Ґродзіцкий, директор поліциї др. Райнлендер, радн. поліциї Крайнер, шеф бюра безпечести старш. комісар Лисаковский, майже всї комісарі, урядники, аґенти і вояки поліцийні жандармы, дозорцї вязниць і величезна маса публики. Домовину з тілом бл. п. Куранта несли товариші від дому жалоби аж на кладовище. Над могилою по відправленю богослуженя після обох обрядів промовив гр. кат. сьвященик о. Гаврищак а відтак емеритований інспектор поліциї п. Терлецкий прощаючи покійника іменем поліциї. На могилї зложено множество вінців.

Як зачувати, родина покійника одержить тих 500 кор., які були визначені в нагороду для того, хто би поміг Бялона вислідити і арештувати. Крім того має дирекция поліциї постарати ся ще й о то, щоби найблизша родина покійника, котра знайшла ся внаслїдок єго смерти без всякого удержаня, дістала відповідну запомогу. Також і рада міста Львова постановила признати родинї нещасливого 500 кор. запомоги.

Бюро кореспонденцийне розіслало слїдуючий комунїкат:

З приводу траґічної смерти поліцийного аґента бл. п. Михайла Куранта один тутешний

веденю заповнив єго цїлого своїми часто траґікомічними а все таки трогаючими записками. В тих записках готовить ся по найбільшій части про незначні події в заведеню, котрі в уяві божевільного представляли ся завсїгди як би якісь великі акциї державні, котрі він відтак в своїй божевільности брав в звязи з собою яко цїсар позбавлений престола і в тій формі їх списував. На всякий случай показує той записник, що дневник як при якійсь недузї мозковій діяльність уяви може збільшити ся і набрати здібности до такої діяльности, яка переходить далеко поза степень образованя недужого. Цїлий той сьвіт, який на примір той Фридрих Майнерт придумав для себе яко монарх на вигнаню, не можна би ліпше уложити і в дійстности серед того рода обставин. Єго поступованє яко монарха і єго людяне знижуванє ся до инших пацієнтів в єго сали були маленькими артистичними штуками єго акторскої здібности. Але то зможеш виробити собі найлїпший образ того бідного чоловіка і єго діяльности, коли розглянеш ся в єго записнику. Для мене мало єго читанє чисто наукову вартість.

Гільґенер вже перед тим нахилив був голову над ту книгу і не зважав вже на послідні слова виказані трохи в учительскім тонї. Бодай не відповідав на то нічого, лиш цїлу свою увагу, як вдавало ся, звернув на якусь одну сторону сего в своїм роді дивного діла, котру прочитав кілька разів з як найбільшим напруженем.

Аж по якійсь хвили він знову звів очи. — Чи ти, Івасю, знаєш може, чим був той Йосиф Майнерт там в Туреччинї? — спитав він.

В книзї нема о тім нїчого певного. Але я пригадую собі кілька натяків, які містять ся в наліплених листах того виъандрувавшого голяря Після тих натяків, був він, перейшовши на турецку віру, нїби якимсь секретарем у якогось висшого турецкого достойника. — Менк при сих словах нахилив ся трохи над книгу і глянув на ту сторону, котрої зміст так дуже заінтересував єго шваґра.

Тота сторона була майже цїла заліплена якимсь грубим волокнистим папером, записаним густо якимсь ще дуже виразним ясночорним чорнилом.

Молодий лїкар ледви що побачив то впадаюче в очи письмо, як вже сьміючись сказав до Гільґенера: Отже то й ти попав вже на то якесь дивне письмо! Дивний лист, з котрого змісту годї чогось доглупати ся — може не правда? Я бодай надармо ломив собі голову над тим, що той давний ґданьский голяр а пізнїйше тайний турецкий писар хотів тим сказати. То певно послідна проба навернути пруского учителя а свого брата на турецку віру. Так бодай я то понимаю.

Але інжинїр покивав на то сумнівно головою. — Менї то не здає ся — сказав він по хвили. — Поза тим криє ся щось більшого. Уклад сего письма, що менї впало в очи насамперед лиш через своє незвичайне сине чорнило, єсть так в своїм роді дивний, як колиб тим мала ся закрити якась инша цїль.

Навіть пані Гальшка, котра доси байдужно прислухувала ся тій розмові, підняла ся трохи в гору і просила слабим голосом: Фрицю, прочитай менї той лист! Ви мене дійстно заціказили.

Гільґенер сповнив її бажанє.

„В пристани Наваріно, дня 19. жовтня 1827.

Любий Брате!

Фльота невірних грозить знищенем, а моє житє повірене лиш слабим дилям корабля. Може то буде послїдний лист, який ти дістанеш від мене. Бережи єго як яку сьвятощ! Запамятай собі також добре виписану в низу суру [2]) корану, відчитуй її заєдно, аж дух Могаммеда тебе наконець просьвітить і отворить тобі очи — на щастє і благословенє для тебе і твого дому!

Твій брат Юссуф Майнерт.

Отже так, моя голубко, то зміст першої половини картки. Під тим заходить ся ще кілька рядків, але они на жаль писані турецкими буквами, мабуть згадана глава з турецкого сьвятого письма, котру я однак не можу прочитати.

(Дальше буде).

---

[2]) „Суре“ значить тільки, що „глава“ або „відділ“. Турецке сьвяте письмо зване „кораном“ („оповіщене“) дїлить ся на 114 суре або глав.

горожанин, котрий не бажає собі наведеня єго назвиска, вложив в президиї дирекциї поліциї суму 500 корон, призначуючи єї яко перший даток на утворене фонду, з котрого би могли користати родини тих функціонарів поліциї, котрі при сповнюваню служби публичної безпечности потерпіли смерть. Коли би утворене такого фонду з непредвиджених причин не могло здійснити ся, єсть воля жертводавця, щоби ту суму 500 кор. признати до розпорядимости директора поліциї яко фонд на скорі запомоги для тих функціонарів поліциї, евентуально для їх родин, котрі при виконуваню служби безпечности публичної зазнали каліцтва або й утратили житє. За той щедрий дар Президия поліциї висказує жертводавцеви сердечну подяку.

Підчас ревізиї в помешканю Шопских, де мешкав Бялонь, знайдено множество предметів, походячих з крадежі, між иншими слідуючі: бронзову валізку з білєм, походячим від фірм: Т. Ґурского, Ліґензи і Ґудиєнса або буквами і числами Z. 663 і Т. Р. В валізці була хустка до носа, а в ній кілька срібних пруских марок, золота 10-марківка пруска і дрібні ніклеві гроші прускими фениками; дальше множество всілякого біля, як сорочки, калесони, хустки до носа, столове біле, ґранатові штани з ґузиками кравецкої фірми в Триєсті, стара скрипка з написию в середині: „Antonius Stradivarius anno 1715“ (дуже цінна, колиб правдива), посудинка на каву з фірмою анґлійского готелю в Каїрі, в Єгипті, і богато, богато всіляких инших предметів. Наконець кілька книжочок службових, виставлених на імя Анастазиї Кендаверскої, Мариї Кравчук, Мариї Хомів, Михайла Шопского та Івана Берези. Всї ті річи можна оглядати на поліциї в годинах передполудневих і розпізнавати їх.

Стан Бялоня, котрий ще перебуває в шпитали, єсть зовсім добрий. Судия слідчий др. Зубрицкий переслухував єго вже два рази. Бялонь боронить ся дуже зручно тим, що він не знав, що діє ся, бо спав, коли єго аґент хотів арештувати і стріляв лиш у власній обороні, гадаючи, що то якийсь напад на него. До кранежий до спілки з Ґанїчем, не признає ся зовсім.

Телеґрами

Відень 20 січня. Цісар приймив димісию бана Хорватиї Томасича і іменував шефа секциї, Едварда Кувая, єго наслідником. Завтра відбуде ся заприсяжене нового бана в Шенбруні.

Відень 20 січня. Президент кабінету ґр. Штірґкг переслав іменем своїм і правительства Архікн. Каролеви Стефанови вирази сочувства з причини фатальної пригоди, яка стала ся Архікняг. Мариї Views Тересї.

Відень 20 січня. Минулої ночи о 1 год. помер тут нунций Бавоне.

Париж 20 січня. З Риму доносять, що Італійнці у офіцирів, котрих придержали на кораблі „Мануба“, знайшли 250.000 франків.

Ґрац 20 січня. Засїдане ради міскої тревало через цілу ніч з причини обструкциї социялістів. Коли референт буджету вийшов з салї, социялісти домагали ся перерви в засїданю. Позаяк бурмістр відмовив, социялісти розпочали крикливу обструкцию при помочи труб, чінелів і свиставок. Відтак забрав голос радний Понґрач і промовляв кілька годин. О годині пів до 3 бурмістр казав опорожнити ґалериї і замкнути брами ратуша. Социялісти розпочали знову обструкцию і спровадили ґрамофони. Около пів до 11 рано бурмістр замкнув засїдане.

Константинополь 18 січня. Сенат заявив ся 39 голосами против 5 за розвязанем палати послів. Один член сенату здержав ся від голосованя.

Ціна збіжа у Львові.

дня 19-го січня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11 20	до	11 50
Жито	9·10	„	9·40
Овес	8·—	„	8 30
Ячмінь пашний	8·—	„	8 50
Ячмінь броварний	8·50	„	10 50
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	14 —	„	15·—
Вика	9·—	„	13 —
Бобик	8 10	„	9·—
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	80 —	„	90 -
Конюшина біла	115·—	„	135·—
Конюшина шведска	70 —	„	90·—
Тимотка	60 —	„	75 —

Надіслане.

„Псалтиря розширена“

в дусї християньскої молитви і пр. найкрасший молитвослов о 520 сторін, приступний і для невченого, коштує лише 4 К в оправі вже з портом почтовим.

Висилка за попереднім присланєм грошей або посліплатою.

Замовляти у видавця: **Алексія Слюсарчука, гр. кат. пароха в Рунґурах, почта: Печеніжин.**

— **Домашна кухня.** (Як варити і печи?) Зладила Леонтина Лучаківска. Львів 1910. Накладом Миколи Заячківского. З друкарні Івана Айхельберґера, Львів, Ринок ч. 10. — Ціна одного примірника 1 К 50 с.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненим чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45** 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·05**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 виключно щоденно, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, **9·37**, **2·20**, **3·05***) 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·21
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·23**, 9·08, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний двірець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·38**, **2**, 5·41, 7·15†) **8·25**, 9·50.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30.
†) з Красного.

З Черновець: **12·05**, 5·45†), 8·05, 10·25*), **2·05**, 5·52, **6·26**, 9·34
*) із Станиславова †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·08
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·13, 9·52†)

†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

Поручаемо П. Т. Кружкам рільничим і шинкарям фірму

М. Зарваніцер
склад ВИН в Калуши,

котра достарчае найліпших і природних вин, почавши від 50 літрів в бочівках, а именно:

1) біле або червоне	—	—	по 75 сот. — —
2) біле вино десерове	—	—	по 90 до 1 Кор.
3) червоне вино десерове Bluttrott		—	по 90 до 1 Кор.
4) вино токайске („церковне“)		—	по 1 К і більше.
5) Іа сливовиця 75 прц.	—	—	по 1·80

Містове Бюро зелізниць державних
у Львові, пасаж Гавсмана 9

продає білєти на всі зелізниці в краю і за границею.

6 простирал

з найліпшого льну, дуже добірний ґатунок. . К 15·—
30 м. добрихрешток сортованих —8 м. дов. К 18· —
На жадане висилаемо даром і оплачено взірці льняних і бавовняних виробів — як також модного бархану і фланелї

Ткальня полотна і вовни
Братів Крейцар
Добрушка (Чехи).

МІД! МІД!
то здоровле!

Свіжий липовий, курацийний, густий, або густо плинна патока „раритас Медоборів“ 5 кільо 8 К 50 с. франко.
Коріневич, ем. учитель, Іванчапи.

Михайло Скірка
римар і сідельник
у Відни III. Реннвеґ ч. 38

поручае
богатий вибір сідел і всякої упряжі для коний, а також торби до подорожи, ручні куферки, пуляреси, торбинки для дам та всілякі вироби зі шкіри.

Цїни приступні.

Ст. Соколовского
Головне бюро дневників
і оголошень

у Львові пасаж Гавсман ч. 9

приймає пренумерату і оголошеня до всіх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопала) у Львові. Телефона ч. 527.